

חברותא

שַׁבַּת פְּרֻשֵׁת וַיְחִי, י"ד טַבֵּת תש"פ

חֹמֶר לְמוֹד שְׁבוּעִי

חִזְקָא, חִזְקָא וְנִתְחַזְקָא!

מְסִימִים בְּטוֹב

חברותא: אם נשים לב, בדרך כלל כל 'עליה' בפרשה אנו משתדלים לסיים בפסוק עם משמעות טובה וחיובית, וכך גם בקריאת ההפטרה. לדגמה, בשבת ראש חודש, ההפטרה (הלקוחה מסיום ספר ישעיהו) מסתיימת במלים לא טובות: "והיו דראון לכל בשור", ולכן אנו חוזרים וקוראים את הפסוק הקודם: "והיה מדי חודש בחודשו... יבוא כל בשור להשתחות לפני אמר ה'" – כדי לסיים בדבר טוב.

ואכן, הדבר מובא ככלל, שספרי התנ"ך מסתיימים בפסוק חיובי – "מסיימים בטוב".

סִימְנוּ בְּטוֹב?

שליח/ה: אך פרשת ויחי, מסתיימת בספור פטירתו של יוסף. הפרשה מספרת לנו על השבועה שהשביע יוסף את אחיו להעלות את ארונו ממצרים בעת הגאולה ומסיימת במלים, החותמות את ספר בראשית כלו, "וימת יוסף... ויישם בארון במצרים".

להיכן נעלם לפתע הפלל שאומר "מסיימים בטוב"? הרי יכלנו לסיים את הפרשה

myshliach.net

תודתנו נתונה למערכת 'נשמח דאורייתא' על עזרתם והסכמתם בהדפסת החומרים

והספר עם הנחת שרונה יוסף מצאצאיו, ולדחות את הספור על פטירת יוסף לתחלת פרשת שמות בה מספר על השעבוד שהחל אחר פטירת יוסף ואחיו.

להשאר או לעלות?

חברותא: שאלה נוספת: למה באמת יוסף רצה להשאר במצרים במשך כל תקופת הגלות? הרי בתחלת הפרשה מספר על בקשתו של יעקב מיוסף להשבע לו שלא ישאיר אותו במצרים, אלא יקח אותו לקבורה בארץ ישראל, במערת המכפלה. ואכן, יוסף מבצע זאת ועולה עם אחיו ועם קהל רב לקבר את אביו בבקשתו.

אם יוסף רואה שהדבר כה חשוב ליעקב, למה הוא עצמו לא נוהג כך ומבקש להעלותו מיד לארץ ישראל?

מסביר על כך רש"י (בפרשת בשלח) שיעקב יכול היה להשביע את יוסף לעשות כרצונו, כי הוא ידע שליוסף יש תקף של משנה למלך וביכולתו לבצע את השבועה. אך יוסף ידע שאחר פטירתו תחל תקופה חדשה ועד גאלת מצרים לא יוכלו בני ישראל לשאת את ארונו משם ולכן הוא לא צנח אותם על כך.

מאיפה כדאי יותר לפעול?

שליח/ה: אך בצורה עמקה יותר, מסבירה תורת החסידות, שהדבר קשור להבדל בין סוג עבודת השם של יעקב ועבודת השם של יוסף.

יעקב חי את רב ימי חייו בקדשה המיוחדת של ארץ ישראל, וגם כשהוא היה במצרים הוא לא התערב בה, אלא חי עם משפחתו בארץ גשן, במנתק מהמצרים. מסבה זו בקש יעקב שגם לאחר פטירתו יעלו אותו לארץ ישראל ומשם הוא יפעל עבור בני ישראל הנמצאים בגלות מצרים.

לעמת זאת יוסף הוא מלך במצרים. תפקידו היה להביא את הקדשה לתוך מצרים. מאז היותו נער בן שבע עשרה הוא התגורר במצרים אבל נשאר בצדקותו [ומסבה זו אכן אחיו לא הפירו אותו בתחלה, כי הם היו רועי צאן ופרושים מהסביבה ולא הפירו מצב שבו אפשר לחיות במצרים ולהשאר צדיק פיוסף].

חוק חזק ונתחזק

חברותא: מסבה זו בוחר יוסף להשאר במצרים גם אחר פטירתו, כדי לתת מהכוח שלו [שהיה כה גדול עד שאפלו פרעה אמר לו "ובלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים"] לבני ישראל שלא ללכת לאבוד בגלות מצרים, אלא להצליח לעלות ממנה יחד עם ניצוצות הקדשה שבה, ואז להוציא ולהעלות את ארונו של יוסף יחד עמם.

כעת אנו מבינים מדוע מסימים את ספר בראשית דוקא במלים הללו, "ויישם בארון במצרים". בכך אומר כביכול יוסף לבני ישראל – לפני שיתחיל השעבוד הנורא עליו מספר בפרשת שמות – "אל תדאגו, אני אתכם. יש לכם את הכוח לעשות את העבודה, עד לבשורת הגאולה". אם כן זהו דוקא סיום בדבר חיובי, המעניק את הכוח ומחזק את בני ישראל בהיותם בגלות, כפי שאנו מסימים מיד אחר כך "חזק, חזק ונתחזק!"

הלקח:

באותה שיחה, שהיתה בהמשך ל'דין נצח' בה' טבת תשמ"ז, דבר הרבי על 'יוסף' שבדורנו – הרבי הקודם, ואמר כי יש לנו את הכוח ללכת בדרכו – "יוסף ה' לי בן אחר" ולקרב כל יהודי לאבינו שבשמים עד שנזכה לצאת מהגלות בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש.

(מעובד ע"פ שיחות ש"פ ויחי תשמ"ז, תשמ"ו ועוד)

שאלות הבנה:

מדוע בקש יוסף להשאיר במצרים אחר פטירתו לפי פרוש רש"י?

כיצד מאיכה תורת החסידות את הבקשה הזו?

כיצד זה עונה על השאלה שיש לסים בדבר טוב?

ואיך זה מתחבר להכרזת "חזק"?

ווי וואנט משיח נאו!

שליח/ה: פרשת ויחי מספרת על השנים האחרונות של יעקב. אחרי הפגישה המרגשת שלו עם יוסף בנו, הוא נשאר לגור במצרים שבע עשרה שנה, עד לפטירתו. לפני שהוא הולך לעולמו, יש לו בקשה מאוד מאוד חשובה מיוסף: השבע לי, שלא תקבר אותי במצרים, אלא תעלה אותי לארץ ישראל, למערת המכפלה. יוסף אכן נשבע ליעקב ומקים את השבועה, כשבני יעקב ועמם גם המצרים עולים לקבר את יעקב במערת המכפלה.

חברותא: הבקשה הזו של יעקב באה ללמד אותנו משהו חשוב: באשר יהודי נמצא בגלות, כפי שהיו בני ישראל במצרים, יכול להיות שטוב לו שם, הוא לומד תורה ומקים מצוות והוא 'חי' שם גם ברוחניות. עליו לזכר כל הזמן שזה לא המקום הטבעי שלו, שיהודי לא צריך להיות בגלות, עליו לבקש מהשם "ונשאתני ממצרים" – בבקשה, תוציא אותנו כבר מהגלות!

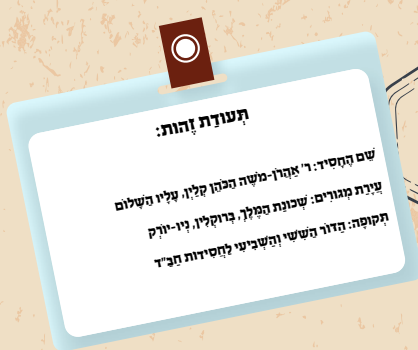
לכן אנו אומרים כל יום בתפלת שמונה עשרה: "לישועתך קוינו כל היום". אנחנו זוכרים כל הזמן שהגלות היא לא בשבילנו ומבקשים מהשם – משיח עכשו!

שליח/ה: כשאנחנו זוכרים כל הזמן שהגלות היא לא המקום הרגיל והטבעי שלנו, זה עוזר לנו לעשות יותר טוב את העבודה שלנו להפך את חשך הגלות לאור, על ידי קיום התורה והמצוות, ולזכות לצאת מהגלות בקרוב ממש.

הלקח:

לבקש מהשם "משיח עכשו" ולהוסיף במעשים טובים לזרז הגאולה.

(מעובד ע"פ לקו"ש כרך כה, ויחי א)

בְּדַרְנֵי הַחֲסִידִים

ספורו של משפט הספרים

חלק שני ואחרון

תקציר: בחדש תמוז תשמ"ה, נפל דבר ב-770. ספרים יקרי ערך נעלמו מאוצר ספריו של הרבי הרי"צ שבספרנית אגדת חסידי חב"ד. היתה מי שבקש לראות בספרים אלה ירשה פרטית ולעשות בהם כבשלו.

תקופת המשפט

הנושא העבר לבית המשפט, על מנת שיכריע האם זו ספריה פרטית, או שהיא שיכת לתנועת חב"ד כלה. המשפט נקבע ליום גאלת כבוד קדשת אדמו"ר הזקן ממאסרו, י"ט כסלו, ונמשך שלושה שבועות, עד ח' טבת תשמ"ו. במהלך המשפט עלו עדים רבים על דוכן העדות, לאמת את הגישה של הרבי, כי הספריה מעולם לא היתה רכוש פרטי.

בתקופה שקדמה למשפט נסו עורכי הדין של הצד השני לגרם לרבי לבוא ולהעיד בבית המשפט, אך אפלו השופט הגוי הבין ופסק שהרבי אינו צריך להתייצב בבית המשפט...

קרוב לחדש ימים נמשך משפט הספרים בבית המשפט שבברוקלין. באותה תקופה, הרבי נסע לאהל הקדוש מדי יום ביומו, ואנ"ש והתמימים בכל העולם פלו אמרו מדי יום את כל ספר התהלים, הרבו בצדקה, תחנה ותפלה להצלחת המשפט ולהשבת הספרים למקומם. בבית המשפט עצמו ישב מדי יום ראש הישיבה הגאון החסיד רבי מרדכי מענטליק עליו השלום, יחד עם תלמידי התמימים והם הרבו שם באמירת תהלים.

אחד השיאים המרגשים במשפט היתה הצגת קלטת וידאו עם עדותה של הרבנית הצדקנית מרת חיה מושקא עליה-השלום, שלעדוּתה היתה השפעה מכרעת על פסק הדין. היא נשאלה בחקירתה האם הספרים שיכים לרבי או לחסידים וענתה באפן מיחד: "אבי – אדמו"ר הרי"צ ורכושו וכל הספריה – שיכים לכל החסידים". לאחר הסתלקות הרבנית, הזכיר הרבי עדות זו לזכותה.

ליובאוויטש פעילה...

בחנכה של אותה שנה התייחס הרבי לטענה האוילית כי חב"ד כבר לא פעילה חלילה. הרבי בקש כנגד זה להביא את אור החנכה לכל רחבי העולם, ולהנציח את הפעילות באלבום מיחד שיצא על ידי הוצאת הספרים קה"ת ויקרא בשם "ויהי אור".

דין נצח

שנה שלמה חלפה בצפינה דרוכה לפסק הדין. והנה, בשעות הבקר של יום שלישי, ה' טבת תשמ"ז, נתן פסק הדין בצורה חד משמעית, שהספריה כלה שיכת ל'אגדת חסידי חב"ד' בארצות הברית. הבשורה על הדין נצח, התפשטה במהירות הבזק, ומיד התאסף ברחבת 770 קהל עצום, שפרץ בשמחה ורקודים שהרקיעו שחקים. גם המשקה נשפך לרב.

ההפתעה היתה גדולה, כאשר עם סיום תפלת מנחה פתח הרבי בשיחת

קדש מיחדת. בשיחה אמר בין היתר, שדוקא כעת יש להגביר עוד יותר את הפצת תורת רבותינו נשיאינו ולמודה ביחיד וברבים, מתוך שמחה עצומה והתלהבות הפורצת כל גדר, אבל העקר הוא שיהיה זה ענין של מעשה ושהדברים יבואו לידי פעל ממשי בחיי היום יום. השמחה נמשכה שבועה ימים, ובכל יום זכה אותנו הרבי בשיחה קדושה, שבה באר את ההוראות מהנצחון ומפרשת השבוע.

בין הדברים, עורר הרבי שוב על מבצע "בית מלא ספרים" כשכלל הפחות צריכים להיות בו: חמש, סדור תהלים ותנ"א (הכוללים בספר החת"ת) וספרי הלכה כמו קצור שלחן ערוך. כמו כן בקש הרבי שלכל ילד יהיו ספרי קדש בחדרו וכן סדור פרטי שעליו יהיה רשום "להשם הארץ ומלאה" ומתחת את שמו הפרטי, וקפת צדקה אישית. כך יהיו לו: תורה, תפלה וצדקה. כך הבית וגם החדר הופכים להיות "בית חב"ד".

כמו כן יש להקים ספריות, בהן יוכלו לשאול ספרי קדש ולהשתמש בהם.

ביום רביעי בשובו מהאהל, הכריז הרבי כי כל אחד ואחת יכולים לכתב 'פדיון נפש' עם בקשות ככל שירצו, והכל יענה ויקנים בעזרת השם.

למחרת הרבי נסע לאהל עם כעשרה שקים (!) של פדיונות ובקשות של יהודים מכל קצווי תבל. ובערב, התקיימה ב-770 התועדות חסידים ו'סעודת הודאה' רשמית של הנהלת 'אגדת חסידי חב"ד', ונואמי הכבוד היו שני עורכי הדין שהובילו לנצחון – מר נתן לוין ומר שוסטק.

מבחני הכנה ליו"ד שבט

בחלף שבעת ימי המשטה הסביר הרבי שהנצחון האמתי הוא של ספרי הקדש עצמם, ועל כן יש להוסיף בלמוד התורה בהתמדה ושקידה.

הרבי הכריז על מבצע הכנה ליום י' שבט, כשבמשך שלושים הימים הבאים יערכו, בכל עשרה ימים, מבחנים על למוד התורה של כל אחד ואחת, אנשים נשים וטף, ודווח על תוצאות המבחנים יעבר הישר אל הרבי...

את רקודי השמחה החליפו עתה הספרים, בהם ישבו והגו החסידים והתמימים ב-770 ובעולם כלו...

הספרים חוזרים

לאחר שנה נוספת של ערעורים, על ידי הצד השני, נתן בכ"ח מרחשון תשמ"ח הצו הסופי – להחזיר את הספרים שנלקחו מהספריה, וביום ב' בכסלו החזרו בהצלחה הספרים למקומם בספריה, ואלו שפבר נמפרו, יקנו בחזרה על ידי 'אגדת חסידי חב"ד'. ביום זה הדגיש הרבי, כי השמחה האמתית עם הספרים, היא הלמוד בהם.

באותו יום נסע הרבי לאהל ולפני הנסיעה בקש שיביאו לו לשם אחדים מהספרים שהחזרו. למחרת בבקר, בחר הרבי באחד משלושת הספרים שהובאו לו והורה להדפיסו על מנת שיוכלו ללמד בו, בסמיכות לזמן גאלת הספרים.

עד היום, חוגגים חסידי חב"ד מדי שנה את יום ה' טבת ומצינים אותו כיום ה'דידן נצח' של הרבי ושל הספרים. על פי הוראת הרבי, ביום זה יש לקנות ספרים חדשים ובעקר להוסיף בלמוד התורה. בהקשר זה הרבי אמר שגם לילדים צריך לקנות ספרי קדש. אבל צריך להסביר לילדים שלא יפחדו להשתמש בספרים. אם הספר יקרע מרב שמוש, יקנו להם ספרים חדשים ומחדרים יותר...

יו"ל במסגרת תוכנית החברותות לילדי השלוחים שע"י